

Kedves Ballagó fiaink és leányaik!

Alig háromnegyed órája kicsöngettek számotokra. Ez a hosszú csengőszó szinte elképzelhetetlen távolságra volt akkor, amikor még az első hosszú csengőszóra sorba álltatok és osztályfőnökeitek vezetésével átjöttetek ide a Székesegyházba 4-5-8 évvel ezelőtt a *Veni Sanctéra*. Talán a torkotokban dobogott a szívetek – **félelemmel és reménykedéssel kevert kíváncsiság** töltött el benneteket. A zsúfolásig telt Székesegyházban a tanévnyitóra összegyűlt több mint 600 diáktárs, a több mint félszáz tanár között érezhattétek, hogy egy különleges és patinás iskola közösségébe fogtok tartozni.

És biztos, ma is vegyes érzésekkel ültök itt. A jövő hét, a jövő hónap, és a jövő év eseményei foglalkoztathatnak. De a ballagási menetben végigjártatok a háromszáz éves iskola épületét, amelynek majd minden folyosórészlete és sarka személyes emlékeitek őrzője. Talán lassan az is tudatosul bennetek – emlékeiteket rendezve –, hogy nem pusztán ide tartoztatok, hanem élő kövei voltatok a Gimnáziumnak. Élő kövek voltatok, akik nemcsak megélték, túléltek, „elszenvedték” az iskolát, hanem tudatosan épültek az itt töltött évek alatt.

Meggyőződésem, hogy az iskolát a tanárok törekvésein túl ti, a diákok, teszitek olyanná, amilyen. A diákok tevékeny jelenléte teszi az iskolát jó iskolává, igazi *alma marterré*.

Kedden az osztályom szerenádöt adott, és egy kedves, személyes emlékkönyvet kaptam ajándékba. Az egyik lapján ez állt: *Minden azon a szeptember 24-i napon kezdődött 2010-ben. Azon a napon indult a 2015C első biciklitúrájára, amelyre eleinte nem mertem igent mondani. De aztán mégis rábírtam magam a részvételre. Igent mondtam. Minden azon a napon kezdődött.*

Igen. Nos, a ti igeneitek építik, a ti igeneitek adnak karaktert az iskolának. Mi, tanárok azért vagyunk, hogy nagy felelősséggel – Kalazancius atyánk szelleméhez hűen – jó kérdéseket fogalmazzunk meg. Olyan kérdéseket, amelyek megszólítanak benneteket. Mi megkérdeztünk titeket a szellem csiszolásáról, a hit elmélyítéséről, a fizikai test erősítéséről és a közösség építéséről. A nevelés ezen területein volt fontos számunkra, hogy hatást gyakoroljunk rátok, ezekben számítottunk az együttműködésekre, a pozitív válaszaitokra. És a legtöbben határozott és bátor igennel feleltetek.

A szép tanulmányi eredmények, kimagasló megyei és országos versenyeken elért sikerek, az OKTV-n elért helyezések történelemből, latinból, földrajzból, biológiából, számos nyelvvizsga, kutatómunkák és elismerések bizonyítják, hogy érdemes volt nagy erőfeszítéssel dolgozni, érdemes volt igennel válaszolnotok a szellem csiszolására. Ezért hálásak vagyunk nektek! A lelkigyakorlatok, a misék, más liturgikus alkalmak során és a hétköznapokban köztetek forgolódva láttuk, milyen megnyugtató az, hogy Isten jelen van az életetekben, nyomot hagy bennetek és rajtatok nap mint nap. A fizikai erőfeszítésekre igent mondók eveztek a Dunán, Ipolyon, síeltek, túráztak... Rómáig is elbicikliztek. Épültek, erősödtek, szilárdabbak, kitartóbbak lettek. Ti egy-egy kérdésre hasonló válaszokat adtatok. Ezek a hasonló válaszok építették közösséggé az osztályokat, s kovácsolták az osztályközösségeket baráti társaságokká. Mert egymást segítétek a késő délutáni vagy korareggeli

versenyfelkészülések során, tartottatok egymásban a hitet és a lelket a hétköznapi szorításában. Biztattatok egymást Gyimesfelsőlektől a csíksomlyói nyeregig gyalog zarándokolva 40 km-t... Minden pénteken a 0. órában, fiúk, együtt fociztatok, csapatá váltatok, e hét keddjén a piarista iskolák közötti váci jubileumi tornán a kupát is elhódítottatok – példamutató, sportszerű, szép játékkal. Láttatok, hogy az alsós fiúk milyen csillogó szemmel néznek rátok? Közösség csak olyan helyen alakul ki, ahol közös igen válasz születik az értékekre.

20, 50 és 100 évvel ezelőtt is igennel feleltek ezekre a kérdésekre azok, akik piarista diákként érettségiztek itt. Ti így lettetek a 300 éves iskolai hagyomány megélő, ápolói és egyszersmind örökítői. S lettetek egy olyan közösség tagjai – immár öregdiák tagjai –, akik között nem egy, nem két olyan öregdiáktárs van, ki életművével, hitével, szilárdságával, felelősségvállalásával nemcsak a piarista nagycsalád, de az egész nemzet figyelmét kivívta. Ma ehhez a nagycsaládhoz kapcsolódtok. Ennek a pillanatnak a pátosza érintsen meg benneteket!

4-5-8 év után újra rátok irányul a figyelem. Akkor szeretettel fogadtunk iskolánkba, ma örömmel és szeretettel engedünk utatokra benneteket. **Ma is félelemmel és reménykedéssel kevert kíváncsisággal ültök itt?** A jövő hét, a jövő hónap, a jövő év... Az érzés hasonló lehet, de komolyabb, érettebb, mélyebb. A félelmet felválthatta a hitből és munkából fakadó önbizalom, a kíváncsiságot az önismeret talaján álló céltudatosság érzése. **És a gyermeki reménykedést felválthatta a remény.** Tudjátok, hogy a remény nem vágyálmok számításba vétele, nem *bazírozás* valamire. A remény Isten kegyelmi ajándékaként a felnőtt keresztény élet alappillére. Horgony, amely a viharban is biztonságot ad a hajónak.

Kedves Ballagó diákjaink! Ez a remény tegyen teljessé benneteket, és ez hassa át további tanulmányaitokat, életpályátokat, életcélotokat. A remény feloldja a kétséget, segít szabaddá és boldoggá válnotok. Ez a remény sugározzon arcotokról életerőt és jót tenni akarást! Ez a remény adjon erőt ahhoz, hogy jó kérdésekre igen választ adjatok! És az igenekből élet fakadjon! Ez a remény kössön benneteket Krisztushoz, aki kíséren tovább benneteket utatokon!

Isten áldjon benneteket!